

## Een rooms-katholieke jongen op Woodstock

Mijn naam is Kevin Farrell. Ik ben geboren in Drimnagh als de helft van een twee-eiige tweeling. Vanaf mijn twaalfde bezocht ik het kleinseminarie van Armagh. Ik was geen pietje-precies, maar wel een ietwat gedweeë, blasée jongen, goeiig tot-en-met. Anderen noemden we weleens een lubbert, maar dat was ik echt niet. Ik maakte me zelden met een jantje-van-leiden ergens van af.

Toen ik net 20 was, kwam in de jaren 60 de flowerpower op; meisjes droegen dashiki's of lange jurken en gebruikten de weeïge patchoeli, jongens hadden overal begroeiing en droegen hawaiïhemden en pyjama-achtige gewaden en Afghaanse jassen. En allemaal hadden ze een soort laisser-allerhouding.

In juli en augustus 1969 was ik uitwisselingsstudent in Liberty, New York. Vlak bij het naburige Bethel werd het legendarische Woodstockfestival gehouden. Ik heb me al gauw het apezuur geprakkiseerd hoe ik er ongemerkt heen kon gaan, want zoiets is natuurlijk voor een priester in spe zeer kwestieus. Een lastminuteticket lukte niet, dus ging ik maar op de bonnefooi.

Het was een enorme happening! Overal kwamen hippies vandaan in Volkswagenbusjes en deux-chevauxtjes. Het terrein was zeer modderig met alle gevolgen van dien, zo waren mijn voeten al snel helemaal craquelé. Er was een continu gebrek aan eten, van een à-la-carterestaurant was natuurlijk geen sprake, dus ik hoefde ook niet bang te zijn i.v.m. met ve-tsinallergie. Uiteraard kon je er naar hartenlust naar newagemuziek en heavymetalbands luisteren.

Richie Havens' *Freedom*, een van de openingsnummers met zijn eindeloze encore, werd 'het' anthem van Woodstock: Carlos Santana, die juist in dezelfde maand zijn debuut-lp uitbracht, excelleerde met de klassieker *Soul Sacrifice* en ging als een soort tambour-maître de menigte voor in extase. Allerlei genres muziek waren er te horen, zoals rhythm-and-blues, ten gehore gebracht door gepassioneerde jazzzangeressen, glamrock, country-and-western en folkrock, terwijl technerds zorgden voor de muziek.

Verder keek ik mijn ogen uit. Jongens en meisjes in adams- en evakostuum poedelden zonder gêne in het water. Ik weet niet of er drugs werden gebruikt, lsd of psilocybine, maar alles was zo ongedwongen, dat zelfs ik me even een donjuan waande. Later kwam helaas de ludduvuddu. Sommige types leken sannyasins of aanhangers van tm, mogelijk volgelingen van Sri Swami Satchidananda, een hindoeïstische goeroe, die de leer van karma en dharma verkondigde en een grote kennis bezat over de ayurveda.

>>

En nu 50 jaar na dato volg ik alle televisie-uitzendingen over Woodstock onder het genot van stukjes mon-choutaart of schwarzwalderkirschtorte. Ik beschouw mijn avontuur op dat festival als een diepte-investering van de naïeve jongeling die ik toen was. De gevoelens van toen blijven na zoveel jaar nog na-ebben.

Tegenwoordig ben ik camerlengo bij de Heilige Stoel en houd ik me bezig met ex-cathedraonderwijs. Ik lijd regelmatig aan het carpaletunnelsyndroom en ik heb recentelijk een bypassoperatie ondergaan, daar hielp geen lievemoederen aan. Ik wandel veel met mijn yorkshireterriër en bid dagelijks mijn ave maria's en het Paternoster. En soms als ik weer op een jongerenfestival ben, krijg ik een déjà-vugevoel.

U aller chroniqueur,

Kevin Farrell